

VĚSTNÍK

ROČNÍK XXXVIII

VÍDEŇ LISTOPAD 1991

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ČÍSLO: 11.

OBĚTEM FAŠISMU BOJOVNÍKŮM ZA ČEST A SVOBODU

1938 — 1945

BALDMANN JOSEF
BARTOŠ KAREL
BÖHM KAREL
BORTHA LEOPOLD
ČAPRA JOSEF
OLÁŠEK EDUARD
DOBIAŠ ANTONÍN
FATINA JOSEF
FATINOVÁ FRANTIŠKA
FRITSCH EDUARD
FRYBA ALDOIS
FRYBA MIREK
HABBRATT ERICH
HÉNY JOSEF
HOSPODKA JAROSLAV
HOUBEK ALDOIS
HOUBEKOVÁ MARIE
HOUSKA JOSEF
HRAČKOVIC JOSEF
HROUČKA MATEJ
HULY RUDOLF
HLEBODRAD ANTONÍN
CHMELA ANTONÍN

CHMELA FRANTIŠEK
JANDOTA VILÉM
JARAŇH LEOPOLD
KOLÁŘOVÁ MARIE
KOLMANN KAREL
KOPP LUDVÍK
KORINEK JOSEF
KOUDELKA OSVALD
KUČA KAREL
KUTHEIL TOMÁŠ
LENDL EDUARD
LOJKA BOHUSLAV
MARÉČEK JINDŘICH
MATOUŠEK JOSEF
NAKOVITC FRANTIŠEK
NAVRÁTIL VILÉM
NĚMEC LEOPOLD
NEPŘÍZKOVÝ BOHUMIL
NESVADBA ARNOST
NOVÁK JOSEF
PAVIČEK EMIL
PETERKA KAREL

PLETICHA FRANTIŠEK
POŠKOCIL JOSEF
PROCHÁSKA VILÉM
RAJNOHA KAREL
ROUČA FRANTIŠEK
SKUMANCOVÁ MARIE
SMUTNÝ FRANTIŠEK
SVOBODA FRANTIŠEK
SEJBL FRANTIŠEK
ŠIKUTA FRANTIŠEK
ŠIPANY FRANTIŠEK
STĚPÁNEK LUDĚK
STERCL BEDŘICH
TESÁŘIK FRANTIŠEK
TOMÁŠEK KAREL
TRKSÁK JAM
VALACH ALDOIS
VASOUŘEK EDUARD
VESELY FRANTIŠEK
VOLE ADOLF
VOSTÁREK FRANTIŠEK
VRANKA FRANTIŠEK
ZOUZ VLADIMÍR

VERNÍ ZŮSTANE ME

VZPOMEŇME SI V TICHÉ MODLITBĚ, NA NAŠE BRATRY A SESTRY ČESKÉ MENŠINY VE VÍDNI, KTERÍ POLOŽILI V TAK MLADÉM VĚKU SVĚ ŽIVOTY, ZA SVĚ NÁRODNÍ POLITICKÉ A NÁBOŽENSKÉ PŘESVĚDŠENÍ. SVĚTLO VĚČNÉ AŽ JIM SVÍTÍ, ODPOČIVEJTE V POKOJI. DESKA NA ČESTNÉM HROBĚ ŮSTR. HŘBIT. VE VÍDNI BRANA 2.

BR. FR. A. BUCHAL VZPOMÍNÁ A ZÁROVEŇ I VARUJE.

Hroby našich hřbitovů k nám mluví.

Mezi nejklivější z posvátných dnů celého roku patří zajisté dny dušičkové. Již sama příroda k iklivě náladě těchto dnů se přizpůsobuje; dny se povážlivě krátí, slunce jen těžko a pomalu proráží svými paprsky výpary a mlhou těžce nasycený vzduch, stromy zbavují se své zeleně a příroda chystá se k zimnímu spánku. A v dobu těchto vážných změn přírodních spadají dny dušičkové, o nichž křesťané buď jednotlivě, buď po celých rodinách navštěvují posvátné hřbitovy, aby u hrobů svých milých se pomodlili. A i když těchto hrobů nemá ani pro nás žijící zůstatí bez poučení a prospěchu, neboť vážná je mluva těchto hrobů k nám. — Volají k nám, jak marny jsou veškeré vzdejší snahy. Všechny rozepře, boje, pachtění, snahy a toliké starosti odpočívají. Jenom to, co cnost způsobila v dobrém vychování, v slovu a příkladu, potrválo. Poučují nás, jak nečistelné lidské snahy jsou jen marná dětská hra a že jen rozumný život vedený snahou po dokonalosti má cenu trvalou. — Pohled na hroby těch drahých nám praví, jaká rovnost tam panuje, ta rovnost, po které v životě vzdejší tolikými hesly se volá a jež přec tak řídkým zjevem mezi námi jest; co tu za života stává rozmanitých rozdílů: bohatý, chudý; vzdělaný, prostý; vážený, odstrčený; spravedlivý, hříšník. A zde sešli se všichni a kryje všechny stejná země; jen o několik korun dražší pomník anebo nákladnější vyzdobený hrob činí zde rozdíl, jinak pro všechny vše stejné. — Máme-li ducha dobrého a chceme-li upřímně naslouchati, uslyšíme z hrobů hlas volající nás ku pokání: upust od lakomství, poněvadž ničeho s sebou nevezmeš, od pýchy, poněvadž zde všichni sobě ve spolek rovní jsou, od rozkošnictví a vášni, aby nebylo pohaněno tělo tvé, od týrání bližních, sic nepijde nikdo na hrob tvůj se pomodlit, od pomlouvání a nactiutrhání jiným, si pro výčitky svědomí nebudeš zde mít klidu. — Myslenky, jež nás obklopují u hrobů našich milých, nás povzbuzují k upevnění naší

víry, naděje a lásky, neboť hrob nám připomíná smrt, tato hřích, hřích upomíná na vykoupění a Vykupitele, skrze něhož jedině spasení býti můžeme, v což každý křesťan nejen věří, ale i doufá má a přesvědčení, že odud a z hrobu před Boha — soudce neodnese nic leč své skutky, vede nás k účinné lásce k bližnímu, jež jest jediným zdrojem záslužných dobrých skutků a tyto klíčem k nebi. — Člověk dobrého srdce stojící u hrobů pocituje vřelou soustrast a vyzvání k pomoci ubohým duším v očištění. Jsou vzdáleny, ale přece ještě nám blízké, odešly sice, ale neodloučily se; snad trpí a jejich utrpení i nás bolí a budeme-li spolu trpěti, ulevíme jejich bolestem; jistě na pomoc naši čekají, o ní se sepiatými rukama prosí. Můžeme zůstatí neteční a nepomoci? Ubohý nemocný u rybníka nenalezl nikoho, kdo by mu pomohl, když voda byla v pohybu. Mají jemu rovnati se tvoji rodiče, bratři, dobrodinci? Lazar měl dvě milující sester, jež ujmaly se ho i po smrti a na Kristu nový život mu vyprosily; tak smýšleti a jednati chceme i my, ne-li jindy, tedy aspoň v tklivých dnech dušičkových modlitbou, almužnou a dobrými skutky býti nápomocni duším v očištění a tím zajišťovali i šťastný věčný život duši své. — Na dušičky pamatujme, z očištění jim pomáhejme; budou na nás vzpomínat, až budeme umírat!

Nová kapitola morálky

Anděl Páně Svatého otce z neděle 1. září 1991

Datum 1. září nám ještě jednou připomíná, že před 52 lety začala invazí do Polska II. světová válka. Po půl století se ještě zcela nezacelily rány, způsobené touto katastrofou, jež postihla Evropu a pak zachvátila celý svět, rozševřivše všemožný žal, ničení a utrpení. Avšak co je mnohem smutnější, právě v této Evropě navzdory úsilí států definitivně vyloučit možnost války, se ještě dnes sahá ke zbraním jako k prostředku, který má rozřešit napětí mezi národy. Kéž nám Pán pomáhá, abychom se z dějin poučili: válka neřeší problémy, ba naopak vytváří nové

a ještě závažnější! Spojme se v modlitbách a prosbách pozvedajících se k Bohu ze všech končin Evropy a světa. Kéž Maria zmírní bolest všech, kdo jsou ještě dnes obětmi násilí a nenávisti! Kéž její mateřská příměluva pomůže jejím dětem žít stále víc jako bratři!

Dnes ráno jsem zavítal do Carpineto Romano, kde jsem navštívil rodný dům svého předchůdce Lva XIII., papeže encykliky Rerum novarum. Chtěl jsem tím splatit dluh vděčnosti celé církve vůči tomuto velkému papeži. Naše dnešní zamýšlení před modlitbou Anděl Páně se nemůže nezaměřit na bohatou žéň učení, jež papež Lev vypracoval v onom základním dokumentu a které předložil ve světle nových skutečností moderní doby.

V různých údobích dějin docházelo ke společenským a hospodářským proměnám. Stačí si připomenout politické změny po pádu římské říše, různé zemědělské reformy, přechod od otroctví k nevolnictví a od něj ke svobodě, rozkvět nejrůznějších forem umění a řemesel. Byly to obrovské změny a církev se vždy snažila je sledovat a usměrňovat, opírajíc se o věčné hodnoty evangelního poselství. A však moderní průmyslová revoluce, vyvolaná zavedením strojů, nastolila sociální otázku nebyvalých rozměrů. Nebylo vždy snadné se v nich vyznat, a především najít její řešení plně respektující lidská práva. Bylo zapotřebí znovu zdůraznit a rozšířit starobylé normy vyvěrající z evangelia a na jejich základě posoudit nově jevy a osvětit věřící i všechny lidi dobré vůle při volbě prostředků a jednání.

A právě na takový požadavek chtěl odpovědět Lev XIII. tím, že nabídl bohaté a podnětné učení, které pak jeho nástupci během století dále rozvinuli a upřesnili. Šlo vlastně o to napsat novou kapitulu morálky, která by se zabývala např. vztahem mezi kapitálem a prací, spravedlivou mzdou, hospodářskými podmínkami, ale i zdravotními a duchovními potřebami dělníků, obranou jejich důstojnosti, jejich práva sdružovat se atd. Jsou to složité otázky, které bylo třeba podrobit analýze v minulosti, ale i dnes co neobjektivněji a nejrozsáhleji je hodnotit ve snaze odhalit, co vyžaduje spravedlnost, aniž bychom zapomínali na evangelní příkaz lásky. To byl úmysl papeže Lva XIII. A to také zůstává po sto letech úmyslem jeho současného nástupce. Prosíme Nejsvětější Pannu, zářivý příklad ryzí spravedlnosti – speculum iustitiae – aby pomohla dnešním lidem naslouchat a přijmout, co církev hlásá jako dobro pro všechny.

(převzato z Vatikánského rozhlasu)

Ze života proslulého učenice.

Alexandr Volta (1745 až 1827) je všude znám jako objevitel elektrického proudu. Již méně je o něm známo, že byl horlivým katolíkem a denně býval na mši svaté. Byl též velkým ctitelem blahoslavené Panny a denně se modlil růženec. Mnozí jeho kolegové, zejména ti, kteří byli nakoženi módním tehdy nacionalismem a svobodným zednářstvím, nelibě nesli jeho apoštolskou činnost, kterou Volta konal. Sám dával nejlepší příklad svým bezúhonným životem, svou zbožností a křesťanskými ctnostmi. Jakýsi Voltův známý, který bydlel v jiném městě, dopsal učenci a tázal se ho, zda opravdu věří všemu, co katolická církev k věření předkládá. Dostalo se mu této překrásné odpovědi:

„Milý příteli!

Nechápu, jak může někdo pochybovat o upřímnosti a stálosti mojí víry. Hlásím se k víře římsko-katolické bezvýhradně a úplně. Již jsem — bohužel! — pochybil častokrát v konání dobrých skutků: mea culpa, mea maxima culpa... Avšak nikdy jsem se ještě neprohřešil proti víře. Jak děkuji Pánu Bohu za tuto zvláštní milost!

A toto svaté katolické náboženství jsem považoval vždycky za jediné pravé a neklamné: dobrému Bohu děkuji ustavičně, že mne obdařil takovou vírou. V té žít a umřít je moje pevné předsevzetí, a doufám pevně, že skrze ni stanu se účastníkem života věčného.

Ačkoliv považuji víru za milost, t. j. nadpřirozený dar Boží přece jsem nepohrdl lidskými prostředky, aby se v ní stále posiloval a odstranil každou možnou pochybnost. Základní pravdy víry podrobil jsem důkladnému zkoumání. Četl jsem díla apologetů i odpůrců. Změřil jsem pečlivě všechny důvody pro i proti. A přišel jsem k nezvratnému přesvědčení, že každý, kdo dosud není zkažen hříchem a náruživostí, kdo miluje pravdu, dobro a krásu, nemůže nic jiného činit, než tuto víru obejmouti a zamilovati si ji. S radostí skládám, milý a vážený příteli, toto moje vyznání víry

Milán, 6. ledna 1815.

Alessandro Volta.

Každou minutu umírá na zemi přirozenou smrtí přibližně 80 lidí; za hodinu je jich 5.000, za den 120.000, ročně umírá na 32 miliony lidí. Kdo se dožil 80 let, může říci, že za jeho života odešlo na věčnost na 2.500 milionů lidí! Jaká to strašná armáda mrtvých? A k nim budeš připočten dnes či zítra i ty! Ze hřbitovů volá k tobě hlas mrtvých: »Čím ty jsi dnes, byli jsme my včera; čím dnes jsme my, ty budeš zítra!« — Proto pamatuj na smrt, dokud žiješ, v okamžiku smrti bylo by již pozdě! Pomni nápisu na slunečních hodinách v předstíni kostela sv. Václava v Proseku: »Každá raní, poslední zabije!«

»Svatá Hora«: Úvaha dušičková.

V duchu humanity

Zakladatel Červeného kříže Henri Dunant

Švýcarský Červený kříž (SRC) slaví letos své 125. „narozeniny“. Už jsme v našem časopise psali, že kniha Henri Dunanta, Vzpomínky ze Solferina, odraz krvavé bitvy z roku 1859, se stala podnětem k myšlence zřídit mezinárodní výbor Červeného kříže. To se stalo roku 1863 v Ženevě. O rok později podepsali zástupci 16 států smlouvu o pomoci raněným vojákům na bojišti bez ohledu na jejich národnost, rasu, náboženství, třídní či politickou příslušnost. Její naplnění si vyžádalo mnoho organizační práce, k níž velkou měrou přispěl právě Švýcarský Červený kříž. Byl založen roku 1866 a dnes má sto tisíc členů, kteří se soustřeďují na výcvik v pomoci raněným a na dárčování krve.

(III)

O DUŠICKÁCH.

Po hřbitově na sta křížů
a těch roků na tisíce:
co tu dřímá, neuvidí
pozemského světa více.

Čítáš, co tu pochováno
blaha, lásky, lidských přání,
a tož oko slzy roní,
žalem se tvá hlava sklání.

Však i strasti všechny sčítej,
jež je zemi dáno krýti —
a ty zvedneš oči k nebi:
»Světlo věčné ať jim svítí!«

Filosofie praví, že člověk má duši vegetativní, smyslovou a duchovou. První dvě jsou společné s rostlinami a zvířaty a zaniknou zároveň s tělem. Duchová duše je nedělitelná - tedy nesmrtelná. Víra o tom říká víc, ale držíme se nyní jen toho, co říká praktik-věřící hypnotizér Břetislav KAFKA, a vědec, amer. lékařka švýc. původu Dr. E. KÜBNER-ROSS, která se už deset let vědecky věnuje problémům umírání.

LÍBEZNÉ UMÍRÁNÍ

BŘETISLAV KAFKA se prostřednictvím citlivce/nemagnetického člověka/spojil s duší umírajícího. Duše se odpoutávala klidně, nastala jakási volnost duše, sladká únava. Nejdříve odumřel cit, pak zrak, naposledy sluch. Smrtelný zápas, křeče ap. se odehrávají mimo vědomí. Duše nemá sílu oživit odumírající buňky šedé kůry mozkové.

Jednou strhla svoboda duše umírajícího tak uspaného citlivce, že se rozhodl jít s ní. Když Kafka žádal, aby se vrátil, odepřel poslušnost. Kafka se soustředil a zmagnetizováním citlivce chtěl zabránit katastrofě-totíž smrti citlivce, který se už odpoutával od těla. Náhle se stalo něco překvapujícího. Citlivec prohlásil, že dál nejde. Duše zemřelého trpí pohledem na činy svého života. Kafka namítnul, že s mrtvým se nemůže citlivec spojit. Uspaný odpověděl, že duše se ještě drží ve vrstvě, spojující tělo a duši /autor tomu říká "oduší"/ "Vidíte jen mrtvé tělo," řekl uspaný, "ale bude dlouho trvat, než duše tělo úplně opustí." Příbuzní zemřelého naléhali, aby jim Kafka řekl, co spáchal zemřelý. Kafka nechtěl; slíbil citlivci, že o tom nebude mluvit, protože by se to "nelíbilo Nejvyššímu". Nakonec se dal přemluvit. Po čase zjistili, že zemřelý má na svědomí nevysvětlený zločin a snažili se následky napravit. Od té doby citlivec už Kafkovi o stavu duše zemřelého nikdy nic neřekl. "Duši může sledovat citlivec jen pokud je spojená s "oduším"-praví Kafka. "Dobrý jasnovidce vidí snadno výjevy z minulého života stejně, jako je vidí duše. Když se však duše vymaní z jemného fluida "oduší"-už se s ní nikdo nedorozumí. Tvrdí-li kdo opak, je to nesmysl."

Dr. KÜBNER-ROSS /a jiní lékaři/ shromáždili nesmírné množství vědeckého materiálu o umírání. S Kafkou souhlasí v tom, že při umírání, před kterým musí člověk překonat odpor a strach, má duše pocit volnosti, štěstí a klidu. Umírající slyšeli hluk, zvonění, hudbu či utíkali temným tunelem. Hovořili o duchovním těle, které mělo zhruba obrysy vlastního těla - zřejmě Kafkovo "oduší". Slyšeli nářek pozůstalých, někdy se vrátili z pocitu odpovědnosti k dětem. Na tvářích některých umírajících pozorovala lékařka výraz štěstí. Píše o pacientce, trpící Hodgkinovou nemocí: "Jednou zpozorovala sestra, že umírá. Spěchala pro pomoc. Žena náhle viděla sama sebe, svůj bledý obličej; vznášela se kolem svého těla. Řekla, že to bylo nádherné, cítila velký mír a ulehčení. Pozorovala lékaře při práci. Později opakovala, co řekli, ba i vtip, který kdosi prohodil, aby uvolnil napětí. Chtěla jim říci, aby toho nechali, že je všechno v pořádku. Srdce a mozek přestaly pracovat. Prohlásili ji za mrtvou. Za tři hodiny tělo oživilo. Žena žila ještě 18 měsíců bez poškození mozku."

Duchovní "tělo" se nemohlo stýkat s lidmi kolem; jeho duchovní moc byla velká, např. v myšlení, osvobozeném od těla, shromáždili pozoruhodnou sílu inteligence. I nevzdělaní nemocní popisovali v lékařských termínech vše, co se s nimi dělo.

"Pozoruhodné je," říká Dr. Moody, "že u mnohých umírajících je jakási milující bytost, přítel. Někteří hovoří o zářící postavě, z níž proudí láska, vlídnost, teplo. Mluví o ní i ateisté." Setkání s touto bytostí je však také kruté. Objeví se pohled na vlastní život, jakési panorama. Jeden voják to popsal jako film. Jiní tvrdí, že pohled byl spíše informativní než soudící. Významný byl pocit, že existuje definitivní spojení mezi zemřelým a světelnou bytostí a jestliže se duch dostane na druhou stranu, už se do těla nikdy nevrátí.

Členové společnosti pro parapsychologii - psychologové a psychiatři - uveřejnili své poznatky: 1. Lidský rozum je víc než mozek. 2. Rozum se může vycvičit aby kontroloval funkce lidského těla. 3. Rozumová ukázněnost nervového systému mění naše vnímání skutečnosti. 4. Lidské vědomí nebo psyche je možno zákonitě považovat za jistou sílu a 5. je to pravděpodobně ona síla, tradičně nazývaná duší, která přežívá smrt fyzického těla.

"Nejlepší přípravou na dobrou smrt," ujišťuje Dr. Kübner-Ross, "je život žitý s vědomím, že sami sebe přežijeme." "Moje zprávy jsou pouze zprávami o prvním stupni umírání. Věřím však, že jsou další stupně, stejné, jako křesťanská nauka o nebi a pekle a myslím, že křesťanská myšlenka pekla je vlastně trest, který si zaviníme sami tím, že jsme jednali za svého života bez lásky."

BŘETISLAV KAFKA: NOVÉ ZÁKLADY EXPERIMENTÁLNÍ PSYCHOLOGIE - 1925
Dr. Med. E. KÜBNER-ROSS: THERE IS LIFE AFTER DEATH - 1976

Plukovník J. Irwin předává prezidentu republiky V. Havlovi československou vlajku, kterou posádka Apolla 15 měla na Měsíci

KAZATEL NADĚJE

Dne 15. května 1990 přilétal na pětidenní návštěvu naší země světově známý americký astronaut, který stanul na Měsíci, plukovník James Irwin. Přijel k nám nejen jako představitel americké vědy a astronautiky, ale hlavně jako kazatel naděje, která je v Ježíši Kristu.

Z astronauta kazatelem Evangelia

James Irwin byl typickým Američanem. Jak sám říká, žil naplno, na vysoké noze. Jeho posedlostí byl sport a létání. Ne vždy se mu dařilo. V roce 1961 absolvoval školu pro zkušební piloty a „považoval jsem se za jednoho z nejžhavějších pilotů v oblacích“, vzpomíná. Jednoho rána letěl v lehkém letadle a havaroval. Letadlo naštěstí nezačalo hořet, ale J. Irwin utrpěl řadu vážných zranění. Měl zlomené nohy, zlomené čelisti, přišel o většinu zubů, utrpěl otřes mozku a další zranění. Když se v nemocnici probíral, lékaři mu sdělili, že již nikdy nebude letat. Nejprve propadl zoufalství, ale pak opět začal tvrdě trénovat. A v červenci 1971 byl vybrán za jednoho z členů posádky kosmické lodi APOLLO 15, která letěla na Měsíc. Dosáhl svého životního snu, dokázal to, co ještě žádný člověk před ním. První lidé, kteří stáli na Měsíci, se stali miláčky amerického národa. Ale

„Dostali jsme se na Měsíc, ale všichni jsme po návratu propadli hluboké depresi. Jeden z nás se dokonce nervově zhroutil. Když dosáhl Měsíce, pak už nebyl schopen vidět ve svém životě nějaký smysl. Měsíc představoval nejzazší cíl. Nebylo nic, co by se tomu vyrovnalo. Evangelista Matouš píše: Neboť co je platno člověku, i kdyby celý svět získal, své pak duši uškodil?“

Teprve během této cesty na Měsíc si J. Irwin uvědomil prázdnotu svého dosavadního života. Začal přemýšlet o podstatě a smyslu života. Pochopil cenu mezilidských vztahů, cenu života, dobra, lásky... „Na Měsíci jsem letěl jako vědec a technik a vrátil jsem se jako humanista!“ Letěl poznat neznámé, poznat Měsíc a poznal Boha.

„To, co skutečně uspokojuje a naplňuje, je poznání Boží lásky a život v Jeho blízkosti, v přátelství s Ním, když On nás vede. Ponechám jsem přícházet na to, že můj let na Měsíc byl pouze začátkem. Byl to prostě jen jeden krok, který mi otevřel mnohá dveře k širší službě, ke službě Bohu a lidem na celém světě.“

Důsledkem vnitřního obrácení astronauta J. Irwina bylo celoživotní zasvěcení se službě Bohu. V roce 1972 založil High Flight Foundation (Společnost vysokého letu), ekumenickou křesťanskou společnost, která se věnuje šíření Evangelia po celém světě. J. Irwin k tomu říká:

„F. M. Dostojevskij dospěl k názoru, že každý člověk celý svůj život hledá někoho nebo něco, komu nebo čemu by mohl plně věřit. Někdo nachází odpověď, mnozí ji však nenacházejí. Já věřím, že Ježíš Kristus je touto odpovědí pro každého v kterékoli době.“

J. Irwin naším hostem

Program amerického astronauta byl velmi nabitý. Plukovník James Irwin uspořádal čtyři velká shromáždění v pražské a bratislavské sportovní hale a páté pod širým nebem v Lip-tovském Hrádku. Setkal se s panem prezidentem Václavem Havlem, kterému předal československou vlajku, kterou měl s sebou na Měsíci. Také se setkal s předsedou Křesťansko-demokratického hnutí dr. J. Černogurským, který navštívil jeho shromáždění. Převzal zlatou medaili Československé akademie věd. Setkal se s vědci z Čs. astronautické společnosti, hodně času strávil v rozhovorech s naším předním vědcem, popularizátorem astronomie, křesťanem Jiřím Grygarem. Sešel se s představiteli všech církví. Uspořádal velkou recepci v hotelu Fórum. Absolvoval tiskovou konferenci, vystupoval v televizi. Podal si ruku s tisíci lidmi, podepsal stovky svých fotografií...

„Splnila se má dávná touha, dnes se stal skutečností můj velký sen...“ řekl po přiletu J. Irwin novinářům.

O slavné naději lidstva

Jak jsme si mohli přečíst na plakátech, nazval J. Irwin svou misi u nás O slavné naději lidstva. A co je podstatou jeho zvěsti?

Za prvé: Bůh tě miluje a má nádherný plán pro tvůj život. Tím nejvyšším vzletem, kterého může zde na Zemi člověk dosáhnout, je porozumět Boží lásce a pochopit, že má zájem o každého jednotlivce. Evangelium Janovo říká (J 3, 16): „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Za druhé: Člověk je hříšný a vzdálený od Boha, takže nemůže poznat a zakusit Boží plán pro svůj život. Lidský vzlet je zmařen lidským hříchem a vzdáleností od Boha. Asi tak, jako když je člověk ve vesmíru vzdálen od kosmické lodi. Nevrátil-li se do ní, zemře.

Za třetí: Ježíš Kristus je Boží záchranou

pro lidský hřích. Skrze něj můžeš poznat a zakusit Boží plán pro svůj život. Jako je spojovací lano pojtkem kosmonauta s kosmickou lodí, tak je i Ježíš Kristus pojtkem člověka s Bohem. V Janově evangeliu (J 14, 6) jsou citována Ježíšova slova: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“

Za čtvrté: Musíme přijmout Ježíše Krista jako osobního Spasitele a Pána — pak můžeme poznat a zakusit Boží lásku a Boží plán pro náš život. Spojení musí být navázáno osobně. Je to něco, co za nás nemůže udělat nikdo jiný. Je to hluboce osobní a soukromé. Ve Zjevení Janově (Zj 2, 20) Pán Ježíš říká: „Hle, stojím před dveřmi a tluču, zeslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“

Smyslem a naplněním života astronauta Jamese Irwina se stala tato zvěst a touha, aby všichni lidé poznali Stvořitele vesmíru.

Věda a víra

Měl jsem možnost s plukovníkem J. Irwinem soukromě hovořit, byl jsem pozván i na recepci. Přes všechno, co dokázal, je to velmi pokorný člověk, z kterého vyzáhuje láska a zájem o každého člověka. Jeho svědectví není zanedbatelné. Pro nás křesťany je povzbuzením, když tak populární člověk, který opravdu něco výjimečného dokázal, svědčí o své víře. A pro ty, kteří ještě Boha nenalezli, je to důvod k hlubšímu zamýšlení.

Vzhledem k naší nedávné historii jsem si neodpustil J. Irwinovi položit některé otázky. V první řadě to tak často a s oblibou komunistickými ideology citovaný výrok prvního člověka, který vylétl do vesmíru — kosmonauta J. Gagarina, ve kterém říká, že vylétl do nebe, ale Boha tam neviděl. A odpověď J. Irwina?

„Když jsem byl před pár lety ve Švédsku, vyprávěli mi o jedné tamější dívce, která právě napsala J. Gagarinovi poté, co slyšela tento jeho výrok. Ptala se ho, zda má čisté srdce. Pán Ježíš totiž řekl: Blahoslavení čistého srdce, protože oni budou vidět Boha.“

Já jsem v kosmu také fyzicky Boha neviděl, ale viděl jsem Jeho dílo, cítil Jeho přítomnost a slyšel jsem Jeho hlas. Bůh byl na Měsíci s námi. Tato zkušenost změnila celý můj život.“

Dále jsem se ho zeptal: „Pane Irwine, desítky let byl našemu národu vštěpován názor, že věda a víra jsou v příkrem protikladu. Jaký je Váš názor na tuto otázku?“

J. Irwin: „Pro mne věda znamená odhalování Božích zákonů ve vesmíru. Právě tím je dána smysluplnost vědeckého zkoumání, že za kosmem je řád a inteligence, že se řídí podle určitých zákonitostí a ne nahodile. Právě vědec potřebuje mít osobní vztah k Bohu. Víra mu dává moudrost, a to nejen moudrost k objevům, ale hlavně k tomu, jak jich využít k prospěchu lidstva. I ten největší vědec by v sobě měl mít hlubokou mravnost a odpovědnost, kterou mu právě dává víra. Mnozí američtí vědci jsou vůči víře v Boha velmi otevření. I my všichni, co jsme byli na Měsíci, jsme věřící, i když někteří více, jiní méně.“

Chodil po Měsíci

„Jak tvrdí vědci, vzhledem k atmosféře naše stopy na Měsíci vydrží věčně. Je to zvláštní pocit. Ale to, že Boží syn, Ježíš Kristus, chodil po Zemi, je mnohem důležitější než to, že člověk chodil po Měsíci.“ vyznává se ze svého přesvědčení J. Irwin.

Poznali jsme skromného a vzácného člověka, který se s námi rozešel o to, co považuje za nejdůležitější ve svém životě. Doufáme, že aspoň některým pomohl k nalezení smyslu života, k pochopení, že jen ten život, který je založen na lásce a ochotě pomoci druhým, stojí za to žít.

Připravil VLADIMÍR ELIS

Snímky LADISLAV VALLACH a archiv autora

Jedno z velkých shromáždění v Bratislavě, kterého se zúčastnil i místopředseda federální vlády a předseda KDH JUDr. J. Čarnogurský

▼ Fotografie z povrchu Měsíce: J. Irwin zdraví americkou vlajku (v levé části snímku astronautovo věnování autorovi článku)

J. Irwin s manželkou

V přátelském rozhovoru s předním československým astrofyzikem dr. Jiřím Grygarem

Osud ukázal zase jednou statisícům našich občanů svoji zlomyslnou tvář. Konečně probíhají rehabilitace politických vězňů, tedy těch, kteří byli odsouzeni protože se někomu nelíbili nebo se někomu líbil jejich dům či místo v zaměstnání. Prameny uvádějí, že jich bylo více než 200 tisíc. Tolik lidí pocítilo na sobě tvrdé komunistické koncentrační tábory. Majetek těchto dvou set tisíc propadl státu. Polovina rozestavěného domku, rádio, knihy i vyšlapané boty. Rodiny byly mnohdy vystěhovány z bytu, měly potíže se zaměstnáním, děti ve škole. Všichni dostali označení nepřátelé státu.

Nyní mají nespravedlivě odsouzení dostat odškodné. Kdo jim je dá? Odškodné zaplatí stát, to znamená, že zaplatíme my všichni. Platit budou pracující ze svých daní. Proč? Bývá zvykem, že spáchanou škodu hradí ten, kdo ji způsobil. U nás pravidlo neplatí. A snad největší zlomyslností osudu je, že ve velké míře budou muset zaplatit

odškodnění poškozeným jejich vlastní děti, lidé, jejichž dětem nebylo příliš radostně ani bezstarostně. Zdobily je nezaručené občasné návštěvy ve vězení, zaručené časté potíže ve všedním životě.

Měl-li odsouzený štěstí, vrátil se po letech domů, musel si koupit nové prádlo i zimník. Těžko sháněl zaměst-

Zlomyslný osud

nání. Doktor byl rád, když někde „přehlédli“ jeho věznění a mohl pracovat jako pomocný dělník. Postižené byly i děti. Rodiče jim nemohli koupit ani hračky ani nové oblečení. Na dovolenou s nimi také nejezdili. Ptal se někdo z tehdejších komunistických funkcionářů, mají-li tyhle děti co jíst a v jakých podmínkách bydlí?

Přišel rok 1968. Děti odrostly a měly-li to štěstí být ve vhodném věku,

dostaly se na studia. V letech normalizace se nemusely stát disidenty, ony jimi byly pořád; myšlením i před úřady. Znamení jednou vypálené nesmylo dvacet let. Úřady mají dlouhou paměť.

Zase nastaly nepříjemnosti se zaměstnáním, tentokrát však rodičům i jejich už dospělým dětem. V současné době jsou tyto statisíce dětí padesátých let v nejproduktivnějším věku a tak zaplatí část odškodného vlastním rodinám, zaplatí i důchody bývalým funkcionářům KSČ. A ti, kdo procesy provádějí, ti, co jim tleskali a volali po vyšších trestech obětem hrůzného zvěle, mají dále svůj nemalý majetek a jezdí po světě ve svých nebo služebních automobilech. A komunistická strana, která dříve padesátých let cílevědomě prováděla, zničila ve státě hospodářství, lidské životy i vzduch, má stále svůj velký majetek a zřejmě ho bude mít i nadále. Osud se zatím vysmívá všem jejím obětem.

HELENA NOVÁKOVÁ

Nadporučík Josef Pojar

18.červen 1942

Toto datum bude zapsáno v českoslovenkých dějinách zlatým písmenem.

Po okupaci Československa německou armádou, odjela řada mladých mužů, aby zahraničí, zvláště v Londýně, se připravovali ke zvláštním úkonům ve své vlasti. Tyto parašutisté prodělávali tvrdý výcvik, připravovali se na nebezpečné úkoly, po seskoku v Československu - tehdy Protektorátu Čech a Moravy. Přestože si tyto parašutisté byli vědomi velkého nebezpečí, které je po seskoku čeká, ba, že budou, za určitých okolností, obětovat i vlastní životy, vzali tyto úkoly z v lasteneckého citění, z odhodlanosti, z ideálu pro obnovení demokratického Československa na sebe.

Koncem roku 1941 byly na českém území vysazeny tři skupiny: Anthropoid, Silver A a Silver B.

Anthropoid byla první skupina s teroristickým posláním a také jej splnila. Tuto skupinu tvořili rotní Josef Gabčík a Jan Kubiš. Jejím úkolem bylo provést atentát na Heydricha. Za spolupráce s rotníkem Josefem Valčíkem ze Silveru A provedli Gabčík a Kubiš 27. května 1942 atentát na Reinharda Heydricha v zatáčce u Vychovatelny v Praze v Kobylisích. Z místa útoku se jim podařilo ustoupit do ilegálních bytů. V období stanného práva se ukrýli v krytém kostele Karla Boromejského v Besslově ulici v Praze, kde, z radou, s dalšími parašutisty, podstoupili 18. června 1942 nerovný boj. Své životy položili na oltář nového demokratického Československa, který se uskutečnil po 17. listopadu 1989.

Po celou dobu komunistického režimu nesměla být uctěna památka těchto sedmi hrdinů a jiných padlých parašutistů. Naopak, po únoru, kdy se moci uchytila stalinská, komunistická vláda, byli jak parašutisté tak i letci, kteří zavčas, z republiky neutekli na západ, pozatýkáni, odsuzováni k k tresu smrti, na doživotný žalář a podobně.

Když se vloni jejich představa, spojení ze Sovětským svazem na věčné časy, zhroutila, byla možnost veřejně uctit padlé hrdiny.

Stalo se tak letos u příležitosti 48. výročí splnění bojového úkolu, zavraždění Heydricha, a kteří svůj hrdinský boj zakončili 18. června 1942 v dnešním chrámu Cyrila a Metoděje v Praze.

V pondělí 18. června 1990, za přítomnosti pana prezidenta Václava Havla, byla kladením věnců zpomenuty tento hrdiný čin čs. parašutistů.

Po pietním aktu se konala Panychiada za oběti nacismu v pravoslavném kostele, které se zúčastnil i pan prezident.

Doufejme, že to nebylo naposledy a národ nezapomene těch, kteří položili své životy, aby se nám a našim dětem, v svobodném Československu žilo lépe a svobodně. J.D.

Prezident se seznamuje s bývalými výsadkáři. V pozadí Rudolf Kržák

PREZIDENT VÁCLAV HAVEL ROZMLUVOU
PROF. JOSEFEM POJAREM

Biskupské gymnázium zahajuje

Po desetiletích opět církevní škola v Brně

Dne 3. září začne školní rok také na Biskupském gymnáziu v Brně na ulici Veverčí 15. Ve všech prostorách této zatím první církevní střední školy na Moravě vrcholí poslední přípravy. K těm nám ředitel gymnázia, PhDr. Petr Hruška, řekl:

„Po přestěhování ZŠ internátní pro nevidomé byly zapotřebí alespoň základní stavební opravy, při kterých řemeslníkům pomáhali i naši profesori, budoucí studenti i jejich rodiče a také mnoho dalších ochotných brigádníků. Ti všichni odvedli kus práce, za který bych chtěl všem poděkovat.“

Kolik studentů bude na Biskupském gymnáziu od nového školního roku studovat?

„V prvním ročníku začne studium 58 studentů ve dvou třídách, ve druhém pak 22 studentů. V prvním ročníku otevíráme teologického studia s maturitou otevíráme dvě třídy, přijali jsme celkem 47 studentů. Zároveň s námi zahajuje také Církevní střední zdravotnická škola nedaleko od střední zdravotnické školy na Grohově ulici, zde bude studovat sud na Grohově ulici, zde bude studovat sud na Grohově ulici, zde bude studovat sud na Grohově ulici.“

Jaký je hlavní rozdíl mezi státním a Biskupským gymnáziem?

„Naše škola má humanitní záměření s rozšířenou výukou cizích jazyků (je zde povinná angličtina, němčina a latina). Kromě učebních osnov platných pro státní gymnázia máme rozšířenou výuku o teologické předměty. Všichni členové pedagogického sboru mají ukončené vysokoškolské vzdělání pedagogického směru. Naši profesori budou také externě učit na zmíněné Církevní střední zdravotnické škole. Výuku odborných zdravotnických předmětů zde externě zabezpečují profesori lékařské fakulty MU v Brně a na výuce

nových zdravotních sester se budou podílet i řádové sestry. Stát bude uznávat maturitu na obou školách jako plnohodnotnou a rovnoprávně s ostatními státními školami. Jediným personálním problémem je zatím neúplné zajištění pracovníků na úklid.“

Mohl byste přiblížit specifiku dvouletého teologického studia?

„Toto studium je zaměřeno jako příprava pro budoucí studium bohoslovecké fakulty a k tomu je zaměřen také celý učební plán. Důraz je položen na odborné teologické předměty (asketika, biblistika, základy víry a církevní dějiny), jazykovou výuku, studium filozofie a psychologie a předměty hudební výchovy. Vedením semináře pro tyto studenty byli pověřeni kněží kongregace petrinů.“

Co byste poradil zájemcům o studium na Biskupském gymnáziu ve školním roce 1991/92?

„Tito zájemci mohou podat přihlášky na jaře příštího roku, tak jak se podávají přihlášky na kteroukoliv střední školu a budou pozváni k přijímacím zkouškám. Na gymnáziu mají možnost studovat nejen katolíci studenti a studentky, ale i nekatolíci a dokonce i nevěřící s tím, že samozřejmě prokáží výborné studijní výsledky a budou počítat s povinnou výukou daných teologických předmětů.“

Pane řediteli, děkuji za rozhovor a věřím, že přičiněním Božím i lidským vaši škola bude provázet i nadále. Připravil Jiří KLEMENT

Z temného lůna hlubokého moře povstane nový, mladý svět: široké lípy v mém otcovském dvoře, ponešou zase vonný květ.

Smutné osení vzkřísí těžký přívál, z noci se zrodí jasný den: národ, který prve slavný býval, ten bude opět oslaven!

(Erben, Kytice.)

Místa, která pamatují poslední boj sedmi hrdinů

Celkový pohled na budovu Biskupského gymnázia v Brně

50 LET OD SMRTI DR. KRATOCHVILA

Profesor Dr. Josef Kratochvil zemřel náhle a předčasně dne 7. dubna 1940 po krutém výslechu Gestapem. Narodil se 9. března 1882 v Dolních Kounicích na Moravě jako šesté a poslední dítě Aloise Kratochvila a Anežky roz. Simonidesové. Všechny pět před ním narozených sourozenců zemřelo brzo po porodu. Sotva čtyřletý ztratil otce. Matka se nyní těžko probíjí životem prodejem zeleniny z vlastních polí a hokynářstvím. Přesto dává nadaného syna na gymnasium do Brna. Mladý student si musí přivydělávat kondicemi, aby se udržel nad vodou.

Po maturitě se Josef Kratochvil rozhoduje pro bohosloví a vstupuje do semináře v Brně. Už po třech měsících jej posílá brněnský biskup na filosofická a theologická studia do Říma. V roce 1904 tam dosahuje hodnosti doktora filosofie. Brzo na to opouští Dr. Kratochvil Řím i bohoslovecká studia a přechází na filosofickou fakultu Karlovy university v Praze, kde dokončuje studium v roce 1909.

V Římě na Gregoriáně měl možnost bohatého styku s cizími bohoslovci, především s Chorvaty a Slovinci. Už zde začíná vědecky pracovat a své poznatky zveřejňuje v časopise českých bohoslovců «Museum».

V roce 1910 se stává Dr. Kratochvil profesorem na gymnasiu v Příboře a později v Brně. V roce 1927 se habilituje na bohoslovecké fakultě v Praze.

Dr. Kratochvil patří mezi přední křesťanské filosofy v naší vlasti. Byl nesmírně pilný a naši filosofickou literaturu obohatil asi o 30 prací. Staří kněží z pražské bohoslovecké fakulty (dnes už jich bude asi málo naživu) rádi vzpomínají na dojíždějícího profesora a jeho přednášky. Můj bývalý «šéf» z kaplanských let + Pater Vinš často mluvil o Kratochvilově snaze dát bohoslovcům nejen solidní filosofické a theologické vzdělání, nýbrž i cenné praktické rady pro jejich příští práci ve státě, kde ještě nebyly zahojeny všechny rány mezi církví a státem. Jako filosof, býv. theolog, pedagog a politik byl dobře vybaven pro tuto výchovatskou a pastorační činnost. Nabádal k trpělivosti, k lásce k Církvi i vlasti a k hledání schůdných cest. Jen kněz, vyzařující dobrotu a nebojící se obětí, zasévá důvěru a sklízí lásku a pochopení. Za okupace Hitlerem byla potvrzena tato láska k vlasti a k Církvi tolika kněžskými oběťmi i smrtí celé řady kněží i z jeho žáků.

Republika je náš osud!

Prohlášení Konfederace politických vězňů z Olomouce

Rehabilitační zákon vstoupil v platnost 1. července 1990. Od té doby uplynuly již více než dva měsíce a my, političtí vězni padesátých let, skuteční reprezentanti III. odboje, sledujeme s obavami, jak se s velkým úspěchem daří průběh rehabilitací zpomalovat.

Někteří komunisté, kteří reprezentovali politiku KSČ před únorem 1948 a hlavně celých dvacet let po něm, se na začátku šedesátých let začali probouzet. Vstoupili pak do pražského jara jako reformní. Nasedli tehdy ovšem do špatného autobusu a v srpnu pak už nebylo zastávky na které by mohli vystoupit.

Žádný z nich si neuvědomoval a ani dnes si nechce uvědomit, že srpen nebyl výsledkem pražského jara. Byla to tečka za únorem 1948.

Někteří z nich za to zaplatili i několikletým vězením. Dnes však všichni ti komunisté, postužení po roce 1968, jsou rehabilitováni! Mnozí z nich zastávají i významné funkce a daří se jim úspěšně držet svoje bývalé spolupartajníky v jejich úřadech. A jak se zdá, protagonistům sametové revoluce vůbec nevádí, že jejich bývalí vězňové sedí s nimi ve stejných lavicích.

Při televizním vzpomínání na osmašedesátý rok a na jeho smutný srpen, defilují před námi kádři, které zakalil třídní boj v padesátých letech. Mnozí z nich spěchali v pražském jaru umýt si ruce v přesvědčení, že národ má krátkou paměť. Bohužel, jak se zdá, skutečně má. Jako by všechna krutost režimu začínala v roce 1968! Jako by před tím bylo všechno v pořádku a nechceme zapomenout jenom my — my, zbytky vězňů padesátých let, kteří už dávno odpustili i když odpouštět zločiny je nemravné!

Ne, zapomenout nemůžeme a ani nesmíme! Ti popravení, ubití a postužení, naše mámy a tátové, naše ženy a muži, naše děti, které jsme po deset i víc roků mohli vidět vždy jen několik minut, jsou naším mementem!

Neobhajujeme pojem kolektivní viny, ale každý kdo podepsal přihlášku KSČ, přihlásil se svým podpisem ke všemu, co KSČ dělala, a převzal tak za všechno i svůj díl odpovědnosti!

Jsmo jediní, kteří s čistým svědomím můžeme nastavit zrcadlo všem reformním i nereformním straníkům i všem těm, kteří se snažili jen žít a nevnímat si ani ostatného drátu, ani šibenice!

Proto jsme tolik nepohodlní!

Když byl ve Strašnicích předáván veřejnosti symbolický hřbitůvek popravených pade-

šatých let, televize o tom nevěděla. Když byla odhalována pamětní deska gen. Píkoví na Borech, měla televize jen několikavteřinový šot.

Když se vzpomínalo na Slánského, tak tomu věnovala televize několik večerů. Jistě — byla to tragédie, zapomnělo se tehdy jen poznamenat, že tyto všichni inscenovali a organizovali zločiny a dávali příkazy k vraždám celé roky před tím, než jejich zločiny pohltily i je!

Tato nevěstivost jde až na nejvyšší místa. Pozornost se věnuje kdekomu, ale političtí vězni padesátých let? — pro ty není čas!

A tak není divu, že rehabilitace se vlečou a každého nejvíce zajímá, kolik dostaneme odškodného a z čeho se to zaplatí. Že jsou to peníze, které nám společnost dluží, protože nás o ně okradla, to nechce vědět nikdo!

Když jsme se letos v lednu začali organizovat dostávali jsme výhrůžné telefonáty — měli vás všechny pověsit, ale ještě se toho dočkáte!

Tak na to už komunisti sílu mít nebudou, ale jedno se jim daří — brzdit všechno co se ubrzdí dá!

Obavy máme jen z jednoho, že se komunisti dočkají toho, že včas vymřeme a oni si pak jen spokojeně zamnou ruce.

To se může stát. Je odbourána jen špička ledovce. Jeho hlavní masa se skrývá pod hladinou celé společnosti. Nedáme-li pozor, potopí dosud křehkou loďku naší svobody, naší demokracie.

Zastavme manipulování společností výpovědní estébáků a komunistů třeba i prominentních, kteří zakrývají své zločiny poklesky druhých.

Hledejme společnou řeč všech demokratických, třeba i opozičních sil a zbavme se bolševických praktik, které naší společnosti chtějí opět naroubovat staré struktury!

Udělejme všechno pro to, aby rehabilitace byly dotaženy do konce a pak, pokud ještě přes své stáří můžeme, pomáhejme uhájit tak těžce dosaženou svobodu.

Tato republika je přece náš osud!

**KONFEDERACE POLITICKÝCH VĚZŇŮ
ČESKOSLOVENSKA,
ODBOČKA OLOMOUC**

Hřbitovní nápisy

OTOL

Odpočín jít v Pánu sobě
v tomto lůžkém, tichém hrubě,
milovaný tatíčku!
Mírem věčným, který vane
v rajske říši Tvé, ó, Pane,
oblaz jeho dušičku!

MATCE

V tento tichý země stánek,
aby lůž spala spánek,
ustlali jsme matičce.
Pokoj věčný, který vane
v rajske říši Tvé, ó, Pane,
uděl její dušičce!

KOMUKOLI

Úděl náš je truchlé rozkoučení,
shledání jest naše naděje;
kdež nám Pán Bůh toho dopřeje,
tam se sjít, kde věčná sjednocení!

Já sám jsem profesora Dr. Kratochvila osobně nikdy nepoznal. Poznal jsem však jako bohoslovec jeho filosofické dílo v knihovně římského Nepomucena. Na studie do Říma jsme přicházeli jen se znalostí «gymnasiální» latiny. Na filosofické fakultě se pojednou na nás «sypalo» při latinských přednáškách tolik zcela neznámých výrazů. Bylo nám z toho úzko a mnohdy jsme dostávali i strach z dalšího studia. V koleji tehdy nebyl nikdo «úředně» pověřen nám látku vysvětlit, a žádat někoho o pomoc jsme si také ani netroufali. Jaké to bylo štěstí, že nám v naší knihovně pojednou přišlo na pomoc české dílo profesora Kratochvila. Byl to jeho «Filosofický slovník». Ten nám pomáhal objasňovat tolik nových a neznámých filosofických pojmů a pomáhal překonávat těžké začátky nezvyklého studia v téměř «neznámé» řeči.

Kéž mu Pán Bůh i toto na věčnosti bohatě odmění!

Jaroslav Kubovec

Slyšte a vězte slova Libušina „MÁ VLAST“ — ZASLÍBENÍ

(k Smetanově hudbě)
B., L. N.

Mou vlast jsem ondy slyšel hrát,
hymnický zpěv o české zemi,
tě zemi, kteréš nastokrát
přisahal věrnost přede všemi.

Tu vírem kotlů bouřně změten,
tu lesním rohem vyzpíván,
do harf, viol, ve stesk fléten
a v houslí šumně vonný van
včarován je tě malé země
staletý úděl, věčný sen.

Dik Hospodinu vzdávám němě,
že tento kraj nám zaslíben,
že pod mračny i v zlatém svitu
zde leží naše dědictví.

MÁ KRÁSNÁ ZEMĚ BEZ BLANKYTU,
JSME VĚČNĚ TVÍ, JSME VĚČNĚ TVÍ.

Předseda ČSL br. JUDr. J. Bartončík pokládá květy na hrob

msgre Jana Šrámka
Snímek I. Šefr

Bože, ať mám cit pro druhé,
ať myslím víc na ně než na sebe,
ať se vždy ovládnou
a jedním laskavě
a srdečně, ať ve mně zbude
i jiskřička humoru.

Bože, každého, s kým se setkám,
mi posiláš do cesty, abych
v něm
poznal svého bratra.

Bože, prosím,
ať mám pro každého
dobré slovo dřív,
než se rozejdeme.

Z modliteb
papeže Jana Pavla II.

Vzpomínkovou slavnost k 120. výročí narození zakladatele a dlouholetého předsedy ČSL msgre ThDr. Jana Šrámka uspořádaly letošní druhou srpnovou sobotu v Grygově a ve Velkém Týnci místní organizace ČSL a OV ČSL Olomouc. Členů a příznivců politicky organizovaných křesťanů bylo přítomno na dva tisíce.

Velmi srdečně byli uvítáni nejvyšší představitelé naší strany — předseda br. JUDr. J. Bartončík, první místopředseda ČSL br. MUDr. Stanislav Hanák, generální sekretář strany br. JUDr. J. Černý a ministr výstavby a stavebnictví české vlády br. ing. L. Motyčka. Přijela i severomoravská krajská delegace v čele s předsedou KV ČSL br. ing. J. Pavelou, br. A. Navrátil — autor známé petice s 31 požadavky za náboženskou svobodu z období komunistické nadvlády. Obnoveného Orla zastupovali čestný starosta B. Koukal, výkonný starosta K. Papež a ústřední tajemník A. Večeřa.

Slavnost začala krátce po deváté hodině na grygovské návsi mší svatou před kaplí sv. Jana Nepomuckého. Za zemřelého zakladatele strany ji sloužil generální vikář olomoucké arcidiocéze kanovník F. Petřík, který v promluvě zdůraznil, že i když msgre J. Šrámek byl významným státníkem a diplomatem, zůstal zároveň katolickým knězem. Na rodném jubilatově domku potom byla odhalena jeho busta od akademického sochaře K. Hořínka.

Odpolední část vzpomínkové slavnosti zahájila liturgie ve velkotýneckém kostele Nanebevzetí Panny Marie, kde byl msgre dr. J. Šrámek jako dítě pokřtěn a o vánocích roku 1892 sloužil svou primici. Se Šrámkovou kněžskou osobností přítomné seznámil duchovní správce ThDr. L. Chvostek. Potom se přítomní odebrali ke hrobu nedoceněného politika. Jeho utajovaného pohřbu vzpomněl br. prof. J. Pečinka. Za Čs. Orel, který dr. Šrámek roku 1909 založil jako kulturní tělovýchovnou organizaci při Křesťanskosociální straně, promluvil B. Koukal. Vzpomínková slavnost vyvrcholila v zámecké zahradě projevy a zdravicemi hostů.

Předseda Čs. strany lidové br. JUDr. J. Bartončík v hlavním projevu přiblížil metody Šrámkovy politické práce. „Ctíti historii neznámá ji slepě kopírovat,“ zdůraznil. „Je třeba vyhodnocovat úspěchy i chyby a vzít si poučení. I nás musí oslovovat Šrámkův příklad hledáním místa na stále se měnící politické scéně.“

Posluchače vyzval k budování jednotné, pevné, vlivné a moderní křesťanské politické síly, která by oslovovala všechny lidi dobré vůle a upevňovala vztahy se všemi, kteří jsou nám blízcí.

Část projevu věnoval řešení moravské otázky a prohlásil, že Čs. strana lidová je pro to, aby se Moravě i Slezsku dostalo postavení, jaké si významem ve společnosti zaslouží. K blížícím se komunálním volbám řekl, že rozhodující vliv na jejich výsledky budou mít místní a okresní organizace strany. Při tom je třeba využít zkušeností z nedávných parlamentních voleb, které — podle jeho názoru — byly pro ČSL úspěšné, i když bylo mnoho podnikáno pro odstranění ČSL z politického života. Když hovořil o blížícím se mimořádném sjezdu ČSL, vyjádřil přání, aby se při posilování vnitrostranické demokracie upevnila také jednota strany. Nakonec vyslovil úvahu, aby „Bůh dal a ČSL měla v čele takového muže, jakým byl msgre ThDr. Jan Šrámek“.

(val)

Práli bychom si dokonalejší smysly!

Jsou motýli, kteří na hodiny daleko přelétají s jednoho břehu na druhý, jsouce lákáni vůní květů, které na březích rostou. Jaký musejí mít čich tato zvířátka — srovnáme-li jej s lidským čichem! A jak teprve dovede větřit pes!

»Věřím jenom to, co vidím!« Drobné slunečko letí k hoře a praví: »Není žádné hory, ne a ne . . . já ji nevidím!« To mu věřím beze všeho; ono ji skutečně nevidí, neboť ubohé oko broučka nedohlédne až na vrchol obrovského horského velikána. Proto hora neexistuje!

A nemusíme podobně smýšlet o Bohu a o tajemstvích našeho náboženství, jež jsou nám nepochopitelná? Zdaž nemusím zde přiznat, že náš rozum a naše omezené smysly vzhledem k těmto vznešeným pravdám jsou pouze takovými slunečky, sovami, které ve slunečním světle mžourají?

Žijeme na tomto světě jako zakletý princ z pohádky, jež v jeho zlatém zámku čaroděj přičaroval ke trůnu. Hledí před sebe, ohlíží se dozadu řadou zářících sálů; než toliko tuší, jak četné jsou jeho poklady — z blízka je nemůže prohlédnouti.

Slyšel jsi už, co říká hluchý? »Ach, co mi blábolíte o tónech! Není přece žádných tónů!« A slepý řekne: »Barvy? Pohádky pro děti!« Ty však víš, že to všechno opravdu je. A jak velkolepá stupnice tónů a jaká nádherná barev! A přece je naše ucho velmi nedokonalý orgán! Může zachytit nanejvýš jedenáct oktáv, ačkoliv podle fyziky musí být tisíce oktáv. Když se totiž vzduch chvěje ve vteřině 16- až 40tisíckrát, slyšíme to jako tón. Co však může být 80 tisíc záchvěvů? Tu už naše ucho nestačí, k tomu nám chybí orgán. Z těch tisíců a tisíců oktáv slyšíme pouze jedenáct.

Když se éter chvěje za vteřinu 111—365bilionkrát, cítíme to na kůži jako teplo, dosáhne-li chvění 395 až 758 bilionů, pozorujeme to okem jako barvu.

395 bilionů záchvěvů za vteřinu vytvoří barvu červenou, 750 bilionů barvu fialovou. Mezi těmito dvěma čísly záchvěvů pohybují se čísla záchvěvů ostatních duhových barev v nesčetných odstínech.

Co však je pod 395 bilionů záchvěvů? A co za 758 biliony? Nic? Proč by ne? Je přece i 380 a 900 bilionů etherických záchvěvů, ale ne pro naše oko. Nedovedeme si ani představit, oč pestřejší byl by svět, kdybychom měli smyslové orgány, jež by byly tak jemné, že by postřehly i tyto neznámé barvy!

Neboť svými orgány, jak jsou teď vybaveny, poznáváme jenom zcela nepatrnou část skutečně existujícího světa, pro větší část jsme slepí a hluchí.

Jsmo slepí na př. k nepatrným bacilům. Jenom to zkus! Zeptej se obyčejného sedláka:

»Povězte mi, příteli, co zde vidíte ve světnici ve vzduchu?«

»Ve vzduchu? Nemáte horečky, mladý pane? Tu přece nic není!«

»Že nic? Nevíte, že se zde vznášejí statisíce hrozných oblud? Celá světnice jest jich plná — — —«

Podívej se jenom, jak se tváří, jak uraženě odpovídá: »Víte co, mladý pane, dělejte si blázný ze svého ctěného dědečka, ale ne ze mne!«

A přece jsi to ty, kdo má pravdu, že ano? Vzduch je plný milionů živých tvorů, jež bychom všechny dobře viděli, kdyby nám Bůh — zní to trochu komicky — byl udělil mikroskopické oči. Ach, příteli, jenom si představ, co bychom všechno ve světnici viděli, kdybychom měli mikroskopické oči . . .

Nepozoruješ teď zcela zřejmě, jak přihlouple zní výrok: »Já věřím jenom to, co vidím!« Kdyby nám Stvořitel nebyl dal čichové a chuťové orgány, ani by-

chom neměli tušení, že na světě je nějaká vůně a chuť.

Siamský král kázal kdysi jednomu evropskému cestovateli vysázet několik ran, poněvadž mu tvrdil, že v Evropě v zimě voda tak ztuhne, že je možno chodit po řekách. »Nasázejte mu na šlapy! Za tak hloupé se nedáme považovat, že bychom tomu věřili!« V Siamu totiž nikdy ještě ledu neviděli. A proto není vůbec žádného ledu?

Kduhychom jen měli více smyslů!

Ale pravím ještě něco! »Věřím jenom to, co mohu poznat svými pěti smysly!« Než nemohli bychom místo nynějších pěti smyslů mít jich deset? Proč by ne! Bůh mohl nás i takto stvořit. A co bychom tu viděli!? Přátelé! Co bychom teprve potom všechno pozorovali! Jakou nádhru toho velkého světa!

Neboť že jsou zvířata, která kromě našich pěti smyslů mají ještě jiné, poznáváme každodenně z podivuhodných případů.

Kdosi oslepil netopýra a pustil ho ve světnici, v níž byly nataženy nitě křížem krážem od jedné stěny ke druhé, a na nitích byly zavěšeny malé zvonečky. A slepý netopýr létal celé hodiny, proplétal se nahoru a dolů, aniž by vrazil do jediné nitky. Osleplý netopýr! Čím jenom asi cítil kudy má létat? Nějakým smyslem, o němž nemáme tušení. Tu, přátelé, tu můžete žasnout!

Pozorujme jiný příklad! V Belgii bylo chováno velké množství poštovních holubů. Jednou bylo doneseno několik holubů z Bruselu do Španělska a pět roků byli chováni v kleci. (Představ si vzdálenost Bruselu a Španělska!) Po pěti letech byli puštěni na svobodu — a už za několik hodin byla jedna skupina holubů v Bruselu u bývalého majitele. Jak mohli po pěti letech najít cestu? Přes hory a dolů? Na vzdálenost mnoha set kilometrů! I oni byli vedeni jakýmsi smyslem, který nám zcela a naprosto chybí.

Novější příklad. Z Tichého oceánu byla vylovena želva, do jejího krunýře vypáleno znamení a želva vypuštěna v kanálu La Manche. Uvaž tu vzdálenost obou míst! A co se stalo? Po třech letech byla tatáž želva vylovena na původním místě oceánu. Jak se tam dostala? Musela ve tmavých hlubinách moře vykonat cestu přibližně 4.000 hodin dlouhou, aby našla své staré sídlo. Jaký to smyslový orgán ji vedl? Opět nám chybí odpověď; naše chytrost je v koncích.

Než nejen všední zkušenost, nýbrž i teoretické poznání dokazuje, že bychom mohli mít mnohem více smyslů, než skutečně máme. Víme totiž, že existují různé věci, aniž bychom měli nějaký orgán, jenž by je mohl cítit. Tak na př. chybí nám pocit tepla, jenž by nám o různých druzích tepla, jeho střídání, stupňování mohl podati zprávu do nejmenších přesností. Teplo je počet záchvěvů, barva rovněž. Pomocí barvy vytvořil člověk nádherné umění, poněvadž jeho oko — to obyčejné lidské oko — je tak jemné, že může poznávat jednotlivé stupně a odstíny barev. Některé oko má chybu: říkáme, že je »slepé na barvy«, takže rozeznává pouze barvy světlejší nebo temnější, ale rozdílu mezi barvami nepocituje. Pociť tepla je však u nás všech velmi omezen, takže jsme oproti teplu také vlastně všichni »slepí«, to znamená, my pouze cítíme, že je teď tepleji, jindy zase chladněji. Nesměj se mi, bude-li se ti zdát následující myšlenka fantastickou: Jaká škoda, že nás Stvořitel nevyzbrojil takovým smyslem pro teplo! Kdybychom měli pro teplo tak jemný orgán jako pro barvy, pak by nebylo jenom malířské umění, ale i velkolepé »tepelné umění« s podivuhodnými, překvapujícími počátky a pocity, jež sobě teď ani představit nemůžeme.

(Pokračování.)

TÉMA

„III“

Už odmala mi stejně jako kdekomu z vás vtoukali doma do hlavy, že k nejzavrženějšímu lidským vlastnostem patří pýcha, namyšlenost. Že jsou to projevy slaboduché a člověka nedůstojné, že člověk je jako krásný obraz, jehož rámem je skromnost, tolerance, pracovitost a schopnost vidět dál než na (ještě k tomu zvednutou) špičku nosu. Že moudrý člověk se nikdy nad nikoho nepovyšuje, že se vždy snaží pomoci druhým, aniž by čekal na odměnu. Snažila jsem se vštípit si to do paměti, pročej jsem si do života místo věna odnesla přesvědčení o potřebě mravního imperativu.

Když se dívám kolem sebe, nemám právě ten nejlepší pocit. Lidé si závidí kdeco, pomlouvají se kvůli malichernostem, naparují se kvůli hloupostem. Třeba proto, že mají syna inženýra, anebo, že „udělali“ větší kariéru. Pýcha bydlí v našem slovníku i skutcích, ulpěla na našich projevech. Jako špína na rukou jeví se mi pýcha být špínou na duši — žel, na tento druh nečistoty nestačí kvalitní mýdlo . . . V ztřeštěném shonu za pomíjivostí věcí, v zaměňování a vyvyšování falešných hodnot nad pravé, v tom životním trysku za tzv. štěstím, dopouštíme se urážky na sobě samých i svých bližních. Znásilňujeme lidství, zatímco pokoru odhazujeme jako nepotřebnou veteš kamsi do kouta. A přitom právě ona je tou záchrannou brzdou před pádem z výšin vlastní namyšlenosti a nafoukanosti. Neboť jediné lze učinit. Zatáhnout za ni. Přestat vidět jen sám sebe a přístupně si všimnout okolí. Pohledem pozorným a laskavým se staneme bohatšími nejen my sami, ale všichni kolem nás.

(VAŠ)

TVÁ ORLICE PESTRÁ BYLA LVA ČESKÉHO UŽDY UPŘÍMNÁ SESTRA

V naší čtvrti byla jediná správkárna obuvi, a proto před ní stála vždy dlouhá fronta. Opravy trvaly nejméně měsíc, a to ještě brala slečna u pultu jen některou obuv. „Budme rádi, že vůbec něco spravují. Ševcovina upadá, staří vymírají a mladí se na řemeslo nehrnou,“ sdělovali si lidé. Proto, jaké bylo mé překvapení, když jednoho dne, nedaleko v malém krámku, se těsně na sklonku komunismu usídlil obuvník středních let. První soukromník! Jeho jméno hrdě čnělo nad krámkem velkými písmeny. Jak se to rozkřiklo, lidé se za ním táhli. Opravoval i děravou bačkoru. Uvnitř v krámku měl regály až do stropu plné bot, sám se tam, chudák, stěží vešel. Opravoval do dvou dnů, nejdéle do týdne. Radost nás, zákazníků, neznala mezi.

Jednou jsem s ním v krámku byla na chvíli sama. Podrážel mi botu na počkání. Na můj chvalozpěv se mi svěřil, že je ze staré ševcovské rodiny s tradicí. Tatínek byl švec, dědeček i pradědeček. „Ten se z nás měl nejlépe. Uživil devět dětí, ženu i sebe, tedy jedenáct krků,“ pravil obuvník. Pradědeček pracoval prý od osmi do poledna, kdy mu žena dala oběd, muselo to vždy být masíčko. Po jídle spal do tří odpoledne, pak spravoval boty do pěti. Pak šel do hospody, kde i povečeřel a hrál tam karty s kumpány až do půlnoci, kdy je hostinský vyhodil. Pradědeček pak pokračoval s kamarády v hrani mariáše, ve svém domku na půdě, až do pěti do rána. To už otvíral řezník a pekař. Koupil u nich za zlatku věnec viřtů, za druhou tašku housek a hodil to dětem do postele. Pak si šel lehnout a spal do osmi, kdy začal zas spravovat. Takhle to dělal každý den, jen v neděli šel do kostela. „To můj otec se už musel pořádně otáčet, aby uživil, čtyřčlennou rodinu,“ dodal obuvník. „A já? Moje žena chodí na půl úvazku do práce. Staré, zlaté časy za Rakouska, kdy bylo tak laciné, říkali moji rodiče. No, snad můj syn se dočká lepší doby. Chce také být švec,“ usmál se obuvník a podal mi spravenou botu. Tu jakýsi hoch vstoupil do krámků s kastrůlkem. Byl to jeho syn. Nesl tatínkovi oběd. Popřála jsem mu dobrou chuť a obuvník za mnou stáhl napůl na chvíli roletu. J. K., Praha 6

DR. EDVARD BENEŠ

»Morava, která leží mezi často až jednostranně racionalistickými Čechy a někdy až do vášnivosti citovými Slováky, ta Morava, která ve svém národním charakteru zůstala podivuhodně pevná, jadrná a svá, aniž by přitom, byť i jen na chvíli, v minulosti byla podlehla separatistickým svodům rakousko-uherských vládců, kteří rozdělovali, aby mohli panovat, tato hrdinská a vždy věrná země by snad byla zvláště uzpůsobena pro toto vyrovnávání mezi našim národním a státním západem a východem a pro vytváření onoho duchovně i povahově souměrného a harmonického člověka československého«.

(Projev při slavnostním otevření Palackého university v Olomouci 21. února 1947)

Kdosi řekl, že pruty Svatoplukovy byly letos po druhé roztrženy. Tím těsněji se semkneme my, kteří jsme zůstali, abychom s apoštolskou odhodlaností a odvahou získali naši mládež Kristu a tím ji zachovali i pravou lásku k vlasti, rodné hroudě a ke všemu, co je v lidském životě opravdu krásného a cenného. Náš časopis, s dvojím jménem a jedním obsahem a duchem, bude těchto snah věrným hlasatelem. Mějte ho rádi a podporujte ho!

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

VII. ODBOR JSM

Dne 19. října 1991 – Jožka Černý –
koncert, VINOBRAŇÍ. – Začátek v 19 ho-
din. – Vídeň 1030, Schützengasse 30.

Dne 10. listopadu 1991 – neděle – v
10 hodin se koná MOZARTOVA OSLA-
VA VII. ODBORU JSM v rámci 200letého
výročí Mozartova úmrtí. V českém koste-
le JSM se koná slavná mše sv., následuje
společný oběd v sále. Chrámový sbor z
Poštorné zapěje – sbormistr Helmut
Hoschky.

Dne 7. prosince 1991 – sobota – ve 20
hodin se koná MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK
v naší klubovně Vídeň 3, Rennweg č. 63a.
Nezapomeňte na dárky!

Dne 21. prosince 1991 – sobota – ve
20 hodin – VÁNOČNÍ ÚVAHA. Klubovna
JSM Vídeň 3, Rennweg č. 63a.

Dne 12. ledna 1992 – neděle – v 10 ho-
din – SV. PŘIJÍMÁNÍ pro členstvo a příz-
nivce našeho odboru v českém kostele
JSM Vídeň 3, Rennweg č. 63a.

Dne 18. ledna 1992 – sobota – ve
20 hodin – MAŠKARNÍ ve velkém sále
Vídeň 3, Schützengasse č. 30.

IV. ODBOR JSM XX. Prof. Josef Po-
jar, tel.: 36 91 384.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Ví-
deň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 7 ho-
din a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**ČESKÉ BOHOSLUŽBY V CHRÁMU
PANNY MARIE NA NÁBŘEŽÍ** se konají
každou neděli a zasvěcený svátek v
8.¹⁰ hodin s promluvou u Otců Redemp-
toristů Vídeň I., Salvatorgasse 12.

**ČESKÉ KATOLICKÉ SPOLE-
ČENSTVÍ** při chrámu Panny Marie na
Nábřeží – **KATOLICKÝ KLUB PÁTE-
RA JOSEFA NOVOTNÉHO** 1. okres,
Seitzergasse č. 5, IV. patro: otevřeno pá-
tek od 19 do 22 hodin a v neděli od 9
do 10.30 hodin. Hosté vítáni!

Našemu dlouholetému a obětavému členu výboru, bratru

ANTONÍNU SVOBODOVI

k 80. narozeninám přeje stálé zdraví i do dalších let

Československé lidové sdružení

Našemu zasloužilému a obětavému členu ústředního výboru, bratru

ANTONÍNU SVOBODOVI

který slaví dne 21. října 1991 své OSMDESÁTÉ narozeniny, přejeme do dal-
ších let hodně zdraví a Božího požehnání.

Ústředí Jednoty sv. Metoděje

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cviči-
me každé úterý od 19.30 do 21 hodin v
Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté
vítáni!

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

24. listopadu 1991 – »Putování Jana
Amose
Komenského«

Všechna filmová představení se ko-
nají vždy v neděli v TABOR-KINO
9.30 h.

VÁŽENÍ A VĚRNÍ ČTENÁŘI!

K TOMUTO ČÍSLU „VĚSTNÍKU“ PŘIKLÁDÁME
SLOŽENKU S PROSBOU O DOBROVOLNÝ DAR NA
TISKOVÝ FOND NAŠEHO LISTU, KTERÝ STÁLE JEŠTĚ
EXISISTUJE JEN Z VAŠICH PŘÍSPĚVKŮ A NEPLA-
CENÉ PRÁCE NAŠICH PRACOVNÍKŮ – NEDOSTÁVÁME
ŽÁDNOU SUBVENCII. SRDEČNÉ DÍKY ZA DOSAVADNÍ
PODPORU!

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. po-
řádá v NEDĚLI 15. PROSINCE 1991 v do-
mě JSM Vídeň XVII. Rosensteingasse 39.
oslavu vánočních svátků. – Začátek ve
14.30 hodin. – Hudba kr. Rozmarýna. –
Pohoštění – Členové, dostavte se všichni!

S O B O T A 7. PROSINCE 1991

20 HODIN

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK

v naší klubovně
3., Rennweg 63 a

Nezapomeňte na dark